

עמי וואלך

במוזיאון ווילפריד ישראל

צילומיו של עמי וואלך, יליד משמר העמק, מעולם לא הרחיקו מחצר ביתו וקיבוצו. דווקא במראות היומיומיים שחולפים מול עיניו הוא מגלה עולם ומלואו. הסביבה הקרובה מכילה את כל ההזדמנויות והאתגרים להם הוא זקוק כצלם.

הצילום כמדיום מאפשר לנו על הציר שבין עדות וייצוג של המציאות ברגע נתון לבין מבע אישי אמנותי שמתנתק מזמן ומקום. ואלך, לאורך הקריירה שלו כצלם בחר ברוב המקרים באפשרות של ביטוי מטאפורי שבו הדימויים המצולמים מתפקדים כקונקרטי. הוא יוצר באמצעותם מערך אסתטי חדש, אשר באמצעותו הוא מהרהר במשמעויות החדשות שהם מציעים.

הסדרה הנוכחית החלה להתבוננת מקרוב במשקעי הקפה שנותרו בכוסות הנייר המעוכים אותם מצא אחרי שהושלכו לפח האשפה במפעל של הקיבוץ בו הוא עובד. צילומי התקריב מדגישים את הנזילות והתמוססות הגוונים זה לתוך זה. הם נראים כנוף מדברי- הרים וגאיות, בעלי חיים וצמחים. זוהי גיאולוגיה של החד פעמי, הדימוי מתפוגג לאיטו לנגד עינינו ופתוח להשתנות מתמדת.

הסדרות הקודמות של ואלך נשאו אופי קונקרטי יותר והיתה בהן נימה ביקורתית לגבי השתנות החברה הקיבוצית. באחת הסדרות צולמו מעגלי כסאות לבנים עומדים ריקים על הדשא הירוק, כמסמלים את תחושת היחוד ומה שנותר ממנה. בסדרה נוספת הקרין ואלך שקופיות של צילומי חלוצים מהארכיון הקיבוצי וצילום אותם מחדש על קירותיה של מערת הפלמ"ח כך שמתקבלת תמונה דהויה ומטושטשת. בסדרה "חפצים חיים" שהציג ואלך במוזיאון הצילום בתל חי ב-2007, הוא התמקד במקבצים אבסורדיים של חפצים מהמחסן של לילו - טבע דומם קיבוצי האוגר בתוכו מגוון עשיר של אסוציאציות וזכרונות קולקטיביים ומאפשר קריאה מחודשת של ההווה הישראלית.

בשנים האחרונות יצר ואלך צילומים שנתנו לכיוון ההפשטה. בסדרה "רצפת המפעל" שהוצגה בגלריה מרכז ההנצחה בטבעון ב-2012, מתגלות

שיר מלר ימנוצי

